

i denne Henseende overmaade helbigt at kunne gjøre Regning paa, at ogsaa Landstinget fra sin Side vilde sætte Pris paa, at der kunde blive givet det Leilighed til en Medvirkning med Regjeringen i denne Retning. Men noget anderledes stiller det sig rigtignok, naar det ikke er derom, der er Tale, men naar der netop er Tale om Sager, hvori der ikke har fundet nogen væsentlig Uoverensstemmelse Sted imellem Regjeringen og det andet Thing. Det er da ganske vist, at en Beslagelse over den Fremgangsmaade, der er fulgt, ialtsald ligesaa meget vil falde paa Regjeringen som paa det andet Thing, og det forekommer mig, at dette gjælder idetmindste med Hensyn til flere af de her omhandlede Punkter, navnlig ogsaa med Hensyn til det Ændringsforslag, som nu foreligger, hvad der ganske særligt ogsaa er blevet fremhævet i de udsørlige Udtalelser, som ere fremkomne fra den samme ærede Landstingsmand ved den forrige Behandling, og som jeg rigtignok først heroppe har faaet Leilighed til i en Hast at gjenløbe, idet Tidenden, som indeholder Forhandlingerne desangaaende, først idag er udkommen og nok ikke engang endnu er fuldkommen sluttet. Det fremgaaer af den ærede Landstingsmands Uttringer ganske tydeligt, at han mener, at Regjeringen har ladet det mangle paa den behørlige Kraft og Anstrengelse for at føre Sagen igjennem og paa, som det hedder, at træde frem med den fuldstændige Alvor o. s. f., Udtryk, der jo ganske sikkert kunne være fuldkommen begrundede, men som Regjeringen dog ialtsald kan have en ganske god Anledning til, hvis den anser dem for ikke at være vel begrundede, at søge at vise tilbage, eller ialtsald at oplyse, hvorfor Ministeriet efter sin Opfattelse ikke har havt Grund til at træde op i den Form, som den ærede Landstingsmand, naar han havde været i Ministeriets Sted, vilde have fundet sig foranlediget til og maaskee ogsaa kunde have havt fuldkommen Anledning til. Den ærede Landstingsmand omtalte i sit tidligere Foredrag meget udsørligt en Gjenstand, som ikke har fundet nogen Plads i noget særligt Ændringsforslag, og som jeg derfor ikke skal gaae dybere ind paa, saameget mere som han fandt et Svar fra den ærede 2den

Landstingsmand for 1ste Kredss (Vestfely), som jeg ikke kan Andet end i høi Grad paa-skønne. Det angik en Materie, hvor der desværre kun saare sjældent gives Leilighed for Kultusministeriet til at udtale en Paaskjonnelse om den rigtige og billige Burdering, der har fundet Sted af Forholdene; det angaaer nemlig Ordningen af Theatret. Jeg troer imidlertid, efterat have læst den hele temmelig udsørlige Udtalelse fra den sidstnævnte ærede Landstingsmand, at kunne sige, at den vil findes i Et og Alt virkelig at træffe Sandheden, og at den derfor ogsaa virkelig kan staae som en tilstrækkelig Belysning af de Bemærkninger, som bleve fremhævede. Jeg skal meget villig indrømme, at dersom man havde kunnet faae en Theaterlov sat igjennem med alle de Bestemmelser, som man kunde ansee for ønskelige, og uden at faae en fuldstændig forværret eller forvansket, paa de allerforskjelligste Grundsætninger bygget Lov, da vilde det have været meget ønskeligt. Den ærede Landstingsmand har imidlertid selv prøvet Vanfærligheden herved, ved som Minister at indbringe en saadan Lov, og jeg troer — idetmindste havde jeg som Medlem af Rigsdagen den Overbeviisning —, at denne Lov aldrig vilde være udkommen, hvortil der nu ad en Vej, som jeg dog troer endnu at kunne forsvare som fuldkommen forsætningsmæssig og lovtlig, lidt efter lidt er naaet hen til en Tilstand, som i det Væsentlige sigter hen imod dette Maal, og som ganske sikkert aldrig var naaet, dersom man meget rigoristisk havde holdt paa, at alle disse Bestemmelser skulde optages i en Theaterlov. Det er naturligviis, hvad den ærede Landstingsmand tilstrækkeligt maa kjende af egen Erfaring, men som Andre maaskee ikke kunne vurdere, meget let at see Sagen fra den reent rigoristiske formelle Side og sige: „Saaledes skal det gaae“; men dersom det viser sig, at det aldeles ikke vil gaae paa den Maade, saa kommer der en anden praktisk Betragtning, som siger, at det dog kunde være muligt noget at moderere den Form, hvortil man vil gaae frem, at man maa søge at finde sig i Et og Andet, som man ellers ikke vilde finde sig i. Der er naturligviis Grændser, over hvilke man ikke skal gaae; men ligesom jeg vilde ansee